

FARNI LIST

župnije Dolnji Logatec

Letnik 29, št. 7-8
JULIJ-AVGUST 2009

V TEJ ŠTEVILKI

- ◇ PRAZNIK MLADIH
- ◇ ČAR POLETJA
- ◇ BOG DELI TALENTE

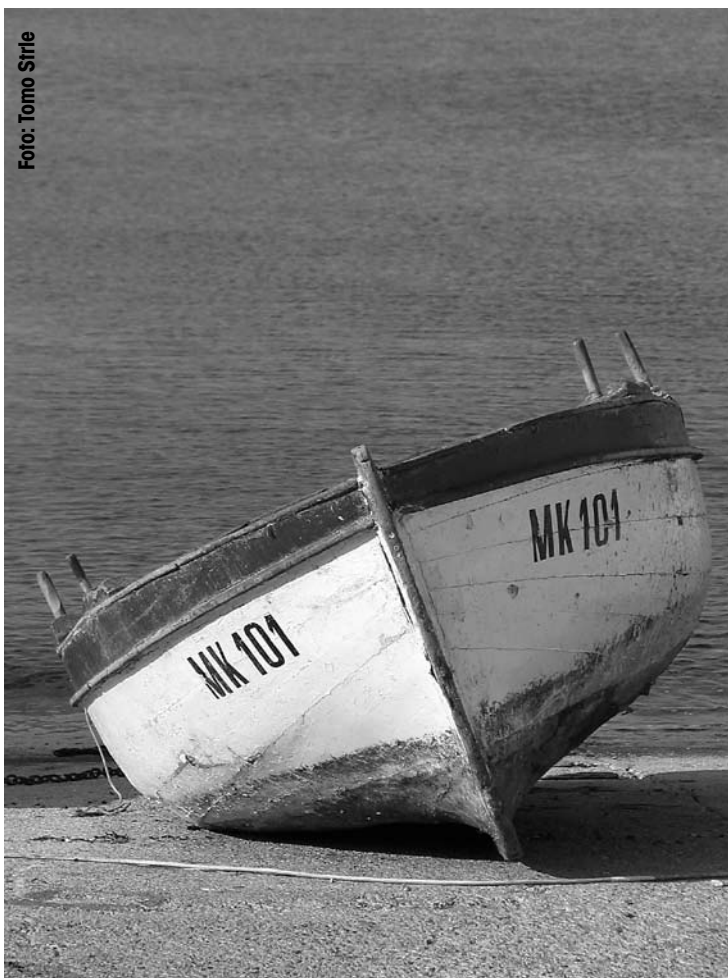

ZAKLJUČKU SLEDI NOV ZAČETEK

Ko človek zaključi eno stopnjo življenja ali neko delo, se mu takoj odpre nov začetek. Tako se dogaja tudi otrokom in vzgojiteljem, staršem, katehetom in učiteljem. Vzgojno delo se torej nikoli ne konča. Zaključili smo šolsko in veroučno leto in začnejo se počitnice. Kaj storiti s tem časom? Morda nam pride na misel prosti čas, oddih, zabava, počitnice na morju in

v planinah ... Toda počitnice naj ne bodo čas brez kakršnega koli dela ali programa. Morda bomo več v naravi, morda bomo obiskali nove kraje, morda bomo prebrali kakšno knjigo, za kateoro do sedaj ni bilo časa, morda bomo obiskali sorodnike in prijatelje ... Vse to bo za nas bogat čas, ko bomo zoreli kakor žito v vetru in soncu in prinašali bogate sadove

Foto: Tomo Sirle

zase in za druge.

Skrben in odgovoren oskrbnik tudi načrtuje za naprej. Res, da je Bog tisti, ki nas vodi, daje pa nam tudi možnost, da z njim sodelujemo.

Tako smo tudi kateheti na zdajšnjem katehetskem srečanju naredili pregled na preteklo katehetsko leto in se ozirali v novo, ki ga bomo začeli 1. septembra. Prvi teden v septembru bomo letos začeli tako, da boste starši ponovno vpisali svoje otroke k verouku, vse, od 1. do 9. razreda. To prakso imajo že po več župnijah, da se osebno srečamo s starši in se dogo-

vorimo, zakaj in kako bomo hodili k verouku.

Kateheti opažamo, da vedno več otrok neresno jemlje verouk; tudi mnoge športne, glasbene in druge dejavnosti ovirajo vestno in resno sodelovanje. Treba se bo odločiti in slediti tistemu, kar vam je vrednota. Tisti otroci, ki so bili veliko odsotni in niso delali nalog, bodo morali letnik dopolniti ali ponavljati; če tega ne bodo storili, se ne bodo mogli vpisati v naslednji letnik.

Še bolj kot to pa je zaskrbljujoče, da mnogi ne obiskujejo nedeljskega bogoslužja, kar je srce ver-

skega življenja. Če srce ne deluje, kri ne more prihajati do vitalnih organov in organizem umira. Tako umira tudi naša vera. Jezus Kristus, naš Gospod, pravi: »Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi in jaz vas bom poživil ... Kdor bo užival ta kruh, bo živel vekomaj.«

Zato, dragi bratje in sestre, dragi starši, vzemite si to pismo zares k srcu, saj gre za naše večno življenje in neumrljivost duše naših otrok, ki jih Bog ljubi in nas spremlja na poti vere v življenje, kateremu ne bo konca.

Vaš župnik

PRAZNIK MLADIH

Foto: Tomo Strle

Prilava farnega dne ne traja le nekaj dni, ampak se vleče že od zgodnje pomladi. Ves ta čas nas vse, ki sodelujemo, skrbi, kakšno bo vreme. Nekaj farnih dni je bilo zaradi dežja že prestavljenih, kar je povzročilo preglavice, veliko dodatnega dela in stroškov. Letos pa smo bili, kar se vremena tiče, brezskrbni. Kletne povezave med stavbami in razširitev kapele v Domu Marije in Marte so dokončane, dvorišče pred Domom je tako prehodno in dostop s trga v novo stavbo neoviran. Če bi bilo deževno, bi farni dan lahko izpeljali kar v veliki večnamenski dvorani – lepše je sicer pod lipo in pod prijaznim pogledom brnastega Nikolaja – a druženje

je tisto, ki šteje! Letošnje geslo “Mladi v Cerkvi” je narekovalo tudi izbor sodelujočih v osrednjem kulturnem programu. Miklavžev vrtec je pripravil ustvarjalne delavnice pod kozolcem za predšolske otroke, z odličnimi nastopi pa so se predstavili otroški pevski zbor, klarineta, harmonikaš, ministranti in “Kanjedolska mularija” z glasbeno točko – kot je logaško mladež poimenovala sestra Rebeka iz Kanjega dola, kamor otroci prihajajo na duhovne vaje. V veliko veselje najmlajših je osrednji popoldanski program zaokrožil gost popoldneva, čarovnik Jani, s svojim programom. Mladi so povabili vrstnike na Oratorij,

ki ga pripravljajo pod geslom “Nate računam” in bo potekal v župniji od 6. do 12. julija. Tudi skavti so se predstavili s svojim delom in z načrti za to poletje s predvidenim tabornom logaškega stega ob Soči na Tolminskem. Prav posebej pa smo bili veseli njihovega povabila na kresovanje. To je v desetletjih po drugi svetovni vojni zamrlo, letos pa se na kresni večer kres pri skavtski koči zopet prižiga. Mladost je lahko čudovito obdobje vsakega življenja, če je le uravnotežena v izzivanju in iskanju drugačnosti. Seveda pa še ni dovolj samostojna, da bi izzive pravilno ocenila in drugačnost primerno ovrednotila. Skupnost je tako

mladim v pomoč v posredovanju razlogov za življenje in zaupanje – to nedeljo z ogrođjem farnega dne, preko katerega so nam mladi naše župnije sporočili, da se zavedajo svojega poslanstva in ga sprejemajo s polno odgovornostjo in vsem veseljem. Pa ne samo to, tudi pri drugem delu so odgovorno sodelovali – naj bo to strežba, prodaja srečk ali pospravljanje po končanem programu. Skupnost s tako mladino lahko brezskrbno stopa v jutrišnji dan.

“Notranjci” so tudi letos poskrbeli za plesne ritme. Plesalo se je sicer bolj malo, vroč dan je bil, ni kaj. Farni dan pa je uspel, še posebej srečelov, saj je bilo prodanih 2600 srečk. Skupaj s prihodki od prodane pijače in jedače seveda ne predstavlja pomembnejše postavke v proračunu izgradnje novega župnijskega doma, ima pa zato neprecenljivo sporočilno vrednost. Izkazuje, da župljani tako z darovanjem preko srečelova kot z nesebičnim sodelovanjem pri izvedbi praznovanja podpiramo in po svojih močeh in zmožnostih sodelujemo pri projektu, ki je usmerjen v skupno dobro.

Hvala vsem, ki ste pripomogli k praznovanju v prepričanju, da bo župnik v župnijsko kroniko za ta dan zapisal, da je bil to naš praznik mladosti – mladih in mladih po srcu.

Pripravljalni odbor

Nočni hrup, premetavanje smetnjakov, uničevanje avtobusnih postajališč, razbijanje cvetličnih korit, droga, nasilje nad vrstniki, učitelji in starši, nespoštovanje, izrojena ljubezen, perverzna spolnost, vse pravice, nikakršnih dolžnosti, mučenje živali ... Od kod naši mladini ta pokvarjenost? Kdo je tu popustil, kdo se je zmotil? Je morda tudi to Božja volja?

Veliko se dandanes govori o tej problematiki. Premalo pa se govori o tem, kako so mladi tudi pridni. Študirajo, spoštujejo starše in predstojnike, se zabavajo na zdrav in pošten način, delajo, romajo, so prostovoljci na številnih področjih, hodijo k maši, imajo pravice in dolžnosti, si želijo ustvariti krščanske družine ... V vsakem kraju sta obe vrsti mladih. Žal ljudje prevečkrat znamo videti le slabo in to kritizirati.

Na prošnjo uredniškega odbora ima ta članek namen prikazati in pohvaliti vse tiste skrite mlade, ki naredijo toliko dobrega in povsem zastonskega dela in ne pričakujejo plačila. Veliko zadev organizirajo mladi sami v naši župniji, a bom izpostavila zadnji župnijski dogodek farni dan. Glav-

ni nosilec dogodka je ŽPS, vendar ga brez podpore mnogih drugih ljudi, ki ta dan žrtvujejo za to, da bi se večina farnov dobro ime-la, ne bi mogli uresničiti. Ti ljudje pripravljajo hrano in pijačo, izdajajo dobitke, povezujejo program, strežejo, prodajajo srečke, pospravljajo smeti in klopi. Veste, kdo je počel zadnje štiri reči, pa ne samo letos? Mladi. Mladi iz Cerkve. In lahko smo veseli, da so to mladi iz župnije Dolnji Logatec. Ti mladi niso kaj posebnega za nas, največkrat jih imamo celo za enake tistim iz prvih vrstic tega članka, in to samo zato, ker včasih ne pospravijo takoj za seboj ali ne pometajo okrog cerkve, ne kidajo snega okrog župnišča, ker vzgajajo otroke, ki bi lahko bili sicer kdo ve kje. Drugačni so za vrstnike, ker se združujejo v cerkvenih gibanjih, kot so skavti in animatorji oratorija. Najbolj čudni za sovrstnike pa so zato, ker (predvsem skavtski voditelj, v povprečju dve uri in pol na dan) delajo zastonj za otroke, za katere jim ni vseeno. Poleg tega so letos mladi na farnem dnevu pripravili tudi program, da nam ni bilo dolgčas. To so bili mladi pevci, glasbeniki, ministran-

ti in otroci Kanjega dola. Osebnostno sem bila večkrat žalostna, ker starejši (predvsem zelo pomembni člen župnije (ŽPS), so tudi izjeme) ne poslušajo mladih, jih ne pohvalijo, jih ne podprejo s svojo navzočnostjo pri njihovih projektih ali predstavitev, ki so pripravljene tudi za ostale farane. Med projekti, ki je obiskan, in to je izjema, je Luč miru iz Betlehema. Škoda je, da mladi in stari mislimo, da nismo za skupaj. To nikakor ne drži, saj imajo mladi polno idej, želje po izpolnje-

vanju le-teh, stari pa imajo izkušnje in poznanstva. Problem je v tem, da se ne znamo izražati, poslušati, skratka pogovarjati. Ker se vsak drži zase, ni napredka, predvsem so temu izpostavljeni stari, saj se držijo le tradicije in preizkušenega in mladim ne dajo priložnosti, da bi rastle, zato jim ostane le, da gredo na svoje (v svoje skupine, svoje obrede, svoje projekte). Tako ločeni in izolirani vsi gledajo le na svoje koristi. Pri tem se v obeh skupinah pojavljajo različna vprašanja in dvomi

o današnji pokvarjeni in leni mladini ali o z dolgočaseni in zabetonirani v svoj prav stari. Pogosto se o mladini zaskrbljeno sprašujejo tudi duhovniki: »Zakaj ni mladih, zakaj ne poslušajo Cerkev, čeprav to ni samo problem mladine, ampak vseh vernikov ... Na drugi strani se mladi sprašujejo: »Kaj nam pravzaprav nudi Cerkev, lahko bi imeli bolj razumljive in življenjske pridige ... « In zopet smo pri tem, da se ne znamo poslušati in izražati in narediti usluge. Potrebno je stopiti drug drugemu

Foto: Stock.xchng

naproti, a ne v smislu ponujanja pomoči, ko je nekdo ne potrebuje, ampak takrat, ko smo naprošeni za pomoč. Takrat je čas za napredek v sožitju. Primer: starejši potrebujejo in želijo pomoč pri razdeljevanju peciva po maši in mladi priskočijo na pomoč; mladi potrebujejo in si želijo katehezo, ki jim bo segla do srca, in duhovnik pripravi katehezo za njihovo razumevanje. Nekaj tega, o sodelovanju teh dveh skupin, je zapisano tudi med sklepe v Sklepnem dokumentu Plenarnega zbora Cerkve na Slovenskem.

Podala bom še nekaj misli papeža Janeza Pavla II za mlade: »Vedno sem se čutil zelo blizu mladim. V sebi nosijo izredno velike možnosti. Ne ljubiti mladih; to je nemogoče!« Mladi so bili zanj bodočnost sveta in upanje Cerkve. Papež si je

vedno in povsod vzel čas za mlade, da jih je srečal, z njimi molil in pel, jih potrpežljivo poslušal in odgovarjal na njihova vprašanja. Razvidno je bilo, da se med njimi prav dobro počuti in da jim zaupa. To smo doživeli tudi na srečanju z mladimi v Postojni in ne bomo pozabili besed, ki so prišle iz srca in segle v srce: »Papež 'ma vas rad!« Izredna ljubezen in zaupanje do mladih ne pomeni, da se papež ni zavedal težkega položaja, v katerem se nahajajo mnogi mladi. Poznal je stiske in pričakovanja mladega človeka. Vedel je za številna vprašanja, ki ga tarejo: nasprotja v svetu, izbira poklica in življenjske poti, porabništvo in brezciljnost današnje družbe, brezposelnost in druge oblike trpljenja. A o negativni stvarnosti je govoril le toliko,

kolikor je bilo potrebno, da je lažje prikazal višine in ideale, ki jih današnja družba tolikokrat zanika. Mlade je odločno vabil na pot doseganja teh idealov in k osebni odgovornosti. Od vsega pa si je najbolj želel, da bi vsak mlad človek doživel tisti pogled Jezusa, ki ga je le-ta namenil mladeniču, ki ga je srečal (Mr 10,17-22): »Jezus ga je pogledal in vzljubil!« Mladi so ob papežu doživeli sprejetost, zaupanje in ljubezen. To je najpomembnejša popotnica v življenje.*1

Za konec še misel Rafa Pinosa za starejše: »Mladi nimajo nikogar drugega razen vas. In kar je še hujše, nobenih drugih mladih nimate kot teh, ki so v vaši župniji. Morda so nemogoči in leni, ampak take smo vzgojili, take nam je zaupal v varstvo Gospod. Taki so po naši krivdi, ker smo jih prepustili, da so jih vzgajali drugi, ker smo jih preklinjali namesto blagoslavljali, ker ... Sedaj je zadnji čas, da vzamete vaje ti v svoje roke in naredimo z Božjo pomočjo nekaj za te mlade.«*2

Tina Hrovatič

*1. s. Damjana Tramte HMP, JP II. in mladi v Naše poslanstvo 42, 14-15.

*2. Rafo Pinosa, Župnija ostaja prvi prostor prenove mladinske pastorale v Naše poslanstvo 42, 31.

Bliža se konec šolskega leta, ki ne obeta sprostitev in odmika od obveznosti samo za otroke, ampak pogosto tudi za starše, ki so večinoma zelo vpeti v vsakdanje obveznosti svojih otrok – od pomoči pri učenju do spremljanja in vožnje k različnim dejavnostim. Konec šolskega leta in topli večeri pa kar kličejo k razmišljanju, kje in kako preživeti poletni dopust. Običajno je ob načrtovanju naša prva misel, kam bomo šli – bi dopust preživel ob slovenski ali hrvaški obali; še bolje se sliši, če bi šli npr. v Grčijo ali Egipt ... Potem začnemo razmišljati o obliki bivanja – hotel, apartma, prikolica ... in kaj vse moramo peljati s sabo. Če dobro premislimo, bi najraje na izbrano destinacijo preselili kar celo naše stanovanje – ogromno stvari se nam zdi nujno potrebnih, da jih vzamemo s seboj na dopust – v kraj, kjer bomo za nekaj časa pozabili na vsakodnevne obveznosti, spremenili okolje, se imeli lepo ... Tudi naša družina že razmišlja o dopustu – pa ne toliko o tem, kam bomo šli, temveč kako bomo preživel dopust. Z možem nama je prvo vodilo, da bova z otroki čim bolj kvalitetno preživela čas; da bomo imeli čas drug za

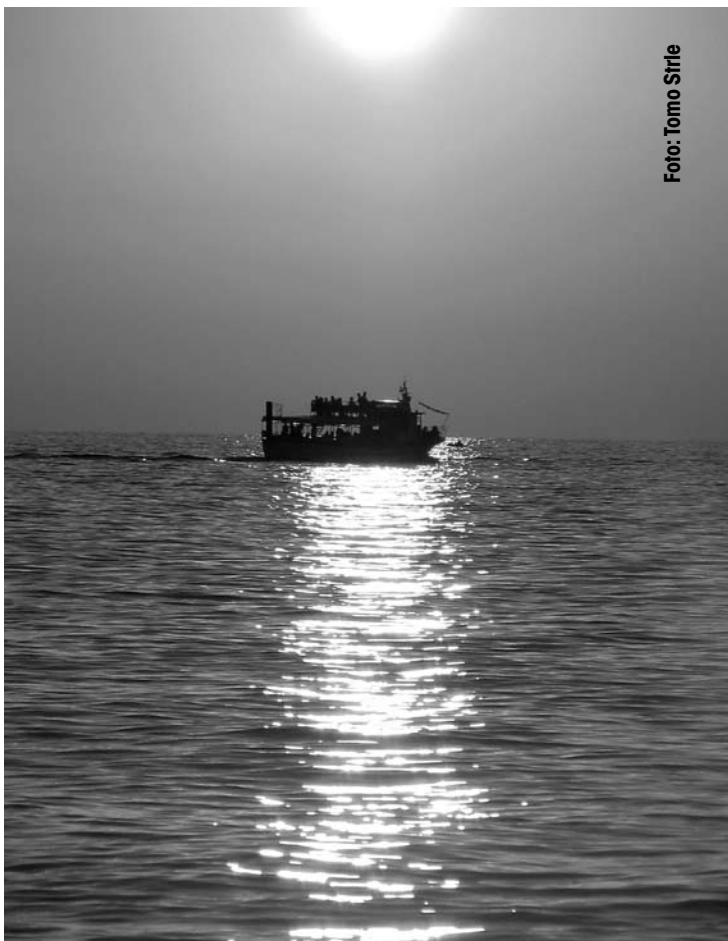

Foto: Tomo Srnje

drugega, da se bova posvetila otroški radoživosti, igrivosti, radovednosti ...

In pravzaprav je vseeno, kje smo – na slovenski, hrvaški obali, v tujini ali pa morda kar doma. Tudi doma se imamo lahko lepo – ni lepšega, kot se zbuditi z mislijo, da bo doma zbrana cela družina, da se ne bo

nikomur nikamor mudilo; ni lepšega kot se sproščeno igrati z otroki ali jih v miru opazovati pri igri; ali pa oditi na morje – iskati školjke in skrite zaklade. Otrokom ni pomemben počitniški kraj, pomembno jim je, da čutijo varnost, toplino in ljubezen.

Janja

Foto: Alen Širca

Kdor je prebral izjemno knjigo Alenke Puhar Prvotno besedilo življenja, v kateri razgalja verodostojno sliko našega narodnega izročila o vzgoji otrok koncem devetnajstega in v začetku dvajsetega stoletja, začuti pretresljiv klic po pravici in ljubezni, ki še ni bil uslišan.

Najprej mi je povedala, da so njeni bratje in sestre tiste-ga petnajstega junija, ko je »Vid češenj sit«, in ko je po Božji volji zagledala luč sveta kot deseti otrok, predlagali mami, naj jo kar »v Jačko nese«. Kljub obilju vsega, v katerem smo siti kruha, si

lahko predstavljamo, kako je bilo živeti v družinah z veliko otroki in nezadostno materialno osnovo. Vsak nov član je pomenil, da bo potrebno tisto bore malo, kar je bilo pri hiši, deliti z novimi lačnimi usti. Toda moja sogovornica, gospa Vida Puc, tega ne pripoveduje z zagrenjenostjo, pač pa z obilo razumevanja in sočutja do lastnih bratov in sester. Z zadovoljstvom in kančkom zadoščenja pove, da jim sedaj kot najmlajša še kako prav pride, kar kaže z vzorno skrbjo za starejšo sestro. Z darovanjem svoje ljubezni do drugih je zadostila pravici do življenja, zato ne hodi po svetu zagrenjena, v iskanju nečesa, kar ni.

Pravica Božjega stvarstva je v tem, da Bog ne deli talentov bogatim, ampak izbranim. Vido je obdaril z mnogimi talenti in kljub revščini jih je skrbno negovala. Doma so bili vsi pevci. Oče baritonist in mama sopranistka sta bila prva učitelja, ki sta privzgojila otrokom ljubezen do zborovskega petja. Zagotovo ji največ pomeni talent za glasbo in obdarjena z altovskim glasom, ga je več kot šestdeset let delila v mešanem cerkvenem zboru naše župnije.

Z veliko nostalgije se spominja časov, ko je zbor vo-

dil visoko spoštovani gospod Alojzij Velkavrh. Označi ga za najboljšega pevovodjo vseh časov. Takrat so imeli vaje dvakrat na teden. Program, ki so ga naštudirali, je še dandanes železni repertoar zbora. Gospod Velkavrh je bil tudi organist, predvsem pa je vsakega pevca s spoštljivim odnosom pripravil do tega, da je iz svojega glasu iztržil tisto najboljše. Ko je tragično preminil, ga je želel nadomestiti organist in zborovodja, po poklicu učitelj. Poklic učitelja v tistih časih ni dovoljeval udeleženja v cerkvi, zato do daljšega sodelovanja ni prišlo. Kar deset let je bil zbor brez organista, vendar nikoli ni prekinil s petjem pri bogoslužju.

Po sušnih časih je organistka, s. Polona Švigelj, devet let redno igrala na orgle in v tem času je zbor zabeležil v svoj program nove pesmi in maše. Najdaljši staž vodenja

zbora pa ima, žal že pokojni, Jože Maček, ki je to delo opravljal trideset let.

V pogovoru z Vido se vse vrtilo okrog petja na koru. Ko je po smrti Nuške Jenko, ki je skrbela za note in program, prevzela njeno delo, se je še bolj zavezala zboru in petju. Program pesmi za nedeljska bogoslužja sestavlja s srcem in z dušo in ker dobro pozna liturgijo, je izbor pesmi vedno v skladu z evangelijskim izročilom. To daje bogoslužju poseben pečat, saj so skladbe iz klasične zakladnice slovenskih avtorjev edinstvena zakladnica cerkvene glasbe, ki predstavlja svojevrstno molitev. Vida je ponosna na to, da je z uvrščanjem v glasbeni del bogoslužja ohraniteljica te zvrsti glasbe. Ko sestavlja program, misli tudi na pevce, ki v večini niso več v »mladostni« glasovni kondiciji. Če je maša težja, so ostale (darovanjske, evharistične,

Marijine) pesmi lažje in obratno. Ob tem ne pozabi poudariti, kako zelo pomembne so pevske vaje, predvsem pa natančno učenje vsake pesmi.

V tej sezoni se je Vida odločila, da zaključi svojo dolgo, s prepevanjem prežeto pot. Če ji je bilo doslej na prvem mestu petje v cerkvenem zboru, bo odslej posvečala več časa svojim konjičkom, kvačkanju in negovanju rož. Pravnuk Andrej, ki je to pomlad prišel v njeno družino, pa ji prinaša veselje in ljubezen v igrivem pričakovanju novega življenja.

Bog ti povrni, draga in spoštovana Vida, za ves čas, ki si ga namenila petju »na koru«.

Neguj še naprej vse dobro, ki si ga polna, in zadihaj svobodno v vseh malih radostih, ki jih prinaša vsak nov dan.

Metoda

LOGAŠKA ŽUPNIJA NA SVETOVNEM SPLETU!

Že več kot dve leti lahko poiščete vse aktualne informacije, Oznanila in Logaško župnijo (farni list) tudi na svetovnem spletu! Starejši, ki ne uporabljate te tehnologije, opozorite mlajše! Kadar ne morete priti k sv. maši v domačo župnijo, pa vas zanima, kaj piše v Oznanilih ali farnem listu, kliknite na: <http://zupnije.rkc.si/dolenji-logatec>.

Prav tako ste povabljeni, da sodelujete s svojimi prispevki, obvestili, pošljete kakšno fotografijo ... le tako bodo tudi te strani lahko zaživele.

SPOMIN NA PREPROSTO MOLITEV LJUDI

Foto: Tomo Strle

Spomin hitro zbledi, ugotavljam vsakokrat, ko poskušam zapisati kak dogodek iz preteklih dni. Saj ni vredno, mi prigovarjajo znanci, no, ne vsi. Le kaj bi s preteklostjo, tako in drugačno?! Vendar se o naši zgodnji mladosti in preteklih časih na splošno tako radi pogovarjamo. Res je tudi, da radi svojemu spominu prišepnemo po svoje obarvano zgodbo, tako, kot bi si želeli, da bi ji bili priča. Tudi zato je prav, da naš spomin korigiramo ali vsaj soočimo z vedenjem drugih, ki so z nami rasli. Pa je nanleso, da je v manjši družbi stekel pogovor tudi o tako malo pomembni temi, kot je naš praznični dan, kot so ga poznali naši predniki. Prislunhem in za čuda ugotovim, da mnogih dogodkov in navad in običajev, ki so nas trdno oblikovali, ne poznam več. Tudi mladi jih ne

poznajo, vsaj ne takih, kot so se v resnici dogajali. V spomin si priključem razna praznovanja kot so hišna, vaška, osebna (godovna) pa tudi cerkvena. Tudi ta smo skozi čas spreminjali, dopolnjevali, vanje vnašali krajevne posebnosti po meri ljudi, ki so tod živeli. Samo pogled na »žeganja«, ki so po nekod še živa, pri nas pa kot da jih ni nikoli bilo, to potrjuje.

No, starejši se še spomnimo »logaškega boba«. Na praznovanje so starši povabili tudi svoje sorodnike, ki so nas za ta praznik obiskali z Vrhniko. Pripeljali so se z »ajnjšpanikom«, kar je bilo za nas, otroke, še posebej pomembno. No, pa so jim naši starši to pozornost tudi vrnili.

Stara logaška navada je bila, da so imeli v vsaki podružnični cerkvi vsako leto enkrat cerkveno »žeganje«, je zapisal

F. M. – Lovrečev.

Skupno vselogaško farno slavlje je bilo na »roženkransko nedeljo«. Pri sv. Nikolaju je bilo slavlje v nedeljo po sv. Jerneju. Pri sv. Jožefu na Čevicah pa na tretjo nedeljo po veliki noči. Veliko bi znali povedati starejši še o drugih praznikih in o »prošnjah procesijah«. Spomin mi seže na eno izmed teh. Pot nas je vodila po brojskem polju, mimo kapelice pod Sekirico in po poljski poti proti Martinj Hribu. Mrzlo jutro je bilo, zato sem si postanek pri lipi ob križu, ki ga danes ni več, dobro zapomnil. Procesije smo se udeležili vsi otroci z mamo. Tudi procesija h križu na Čevicah, ki je stal takrat še pri zadnji hišici ob poti na Koš, mi ostaja v spominu.

Ob teh pobožnostih, ki so prepletene s spominom na vsakdanje življenje in ne samo na molitev, smo rasli in zrastle. Spremenile so se navade in običaji, izgubile so se (še posebej) krajevne posebnosti, ki so jih ob vseh teh in drugih praznikih dolgo ohranjali. Ob vseh teh dogodkih so se vedno znova ljudje družili, spoznavali, pogovorili in po tem tiho drug drugemu poskušali vsaj odpustiti zamere. Morda je to odgovor in je to tista molitev, ki je bila ljudem blizu.

Pavle Mihevc

POČITNICE SODELAVCEV KARITAS-a V SONČNI HIŠI

Počitnikovale smo tri sodelavke iz naše župnijske Karitas. Dorica, Jožica in Nataša. V ponedeljek ob odhodu iz Logatca smo zmolile za srečno in varno vožnjo, se priporočile sv. Duhu in tam nekje pri Razdrtem so se naše misli že vrtele okoli morja in naših skupnih počitnic. Sončna hiša je na izredno lepem predelu nad avtobusno postajo in avditorijem v Portorožu. Včasih je bila v tej hiši gostilna Ob železnici. Sobe z udobnimi ležišči so prijetno urejene. Jedli in zbirali smo se na veliki terasi, kjer smo vsako jutro pred zajtrkom tudi telovadili, seveda našim letom primerno in zdravo.

V ponedeljek, prvi dan, smo popoldne naredile daljši sprehod ob morju do Bernardina in nazaj, tri ure; zmagovala pa nas je vročina tistega dne. Po večerji smo imeli spoznavni večer z go. Alenko in go. Polono iz škofijske Karitas. Karitasove prostovoljke smo bile zbrane iz vseh vetrov: iz Mengša, Vrhnike, Lašč, Kranja, Logatca, Sodražice, Grosupelj, Ivančne Gorice, Loke, Šmartna pod Šmarno goro in Ljubljane.

V torek smo se ob 9. uri peš podale čez tunel do Sečoveljskih solin. Pred kosilom smo imeli delavnico – polnjenje steklenic različnih oblik in velikosti

Foto: Tomo Strle

s soljo, ki smo jo po želji obarvali. Mašo in šmarnice smo imeli v župnijski cerkvi. Po večerji smo imeli predstavitev programa Vrtnica, zdravljenje alkoholikov. Predstavil ga je laični terapevt, g. Marjan, po njegovih besedah zazdravljeni alkoholik.

V sredo je bil napovedan izlet z ladjico do Izole. Žal smo prišli le do Pirana in se zaradi velikih valov vrnili. V koprskem zalivu je pihala tramontana. Ustavili smo se v Piranu, kjer smo si ogledali obnovljeno cerkev sv. Jurija in se sprehodili čez Tartinijev trg in se z ladjico zapeljali še do gojišča školjk in se, nekateri še pred nalivom, drugi žal ne, vrnili v Sončno hišo. Popoldne smo dve uri plavali v Termah in se zabavali ob zimzeleni glasbi in vodeni telovadbi uglajenega terapevta. To smo ponovili še v četrtek in petek popoldne. Zvečer smo imeli v hišni kapeli mašo, ki jo je daroval g. Franc Prelec in

potem še pogovor o skupnostih, ki se izvajajo v Bertokih, kamor se je g. Prelec preselil iz Portoroža.

V četrtek dopoldne smo pešačili do Seče in si ogledali gojenje kaktusov, pred kosilom in po kosilu pa smo ustvarjali v delavnicah – slikanje na steklo, kozarce in krožnike. Po večerji smo sedli skupaj in se pogovorili o naših vtisih skupnih počitnic. Bili smo enotni, da smo se imeli super in si obljubili, da se še srečamo v taki sestavi.

Petek, zadnji dan počitnic, smo imele delavnico – izdelovanje rož iz barvastega papirja. Nekaj jih je že po kosilu odšlo domov, ostali smo odšli po večerji. Molitev za srečno vrnitev, zadovoljstvo, nova poznanstva, izkušnje prostovoljk – zato je bila naša pot do doma zelo kratka. Rade smo šle in se rade ali še raje vrni-le domov.

Nataša Perko

ZAPUŠČENI JEZUS

Včasih se spotikamo ob križe, ki nam jih Ti vsak dan pripraviš, jokamo in se zaletavamo kakor mlad kozliček, ki se je zapletel v trnje. Krivimo tega in onega in iščemo vzroke, predvsem pa si izmišljamo nešteto načinov, da bi se izmotali iz njegovih golih in trdih rok.

Potem znova posije bleščeča jutranja zarja in kljub vsemu žanjemo sadove – in kako dehteče – ki si jim Ti dal dozoreti, čeprav smo se vedli tako nepopolno. In ko gledamo te čudeže tvoje božanske ljubezni, razumemo tiste bolečine v njihovem najglobljem pomenu: BILI SO CENA, KI SMO JO DOLGOVALI.

Chiara Lubich

